

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΕΙΟ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΗΜΩΝ
ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΕΙΚΟΣΤΗ ΕΒΔΟΜΗ ΣΥΝΑΥΛΙΑ
ΤΗΣ
ΚΡΑΤΙΚΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΘΕΑΤΡΟ ΕΤΑΙΡΕΙΑΣ ΜΑΚΕΔΟΝΙΚΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ

Δευτέρα 4 Ιουνίου 1984, ώρα 9.00 μ.μ.

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

ΣΟΛΙΣΤ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΡΑΟΝΙΔΗΣ
ΣΟΝΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ
ΝΙΚΟΣ ΟΡΜΑΝΛΙΔΗΣ
ΜΙΜΗ ΡΟΥΦΟΓΑΛΗ

ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΡΑΟΝΙΔΗΣ

Ο Χρήστος Γραονίδης γεννήθηκε το 1956 στον Άγιο Αθανάσιο της Δράμας. Άρχισε κλαρίνο με τον Εμμανουήλ Αικατερίνη στην μπάντα του Παπαφίου και μετά στο Κρατικό Ωδείο Θεσσαλονίκης.

Το 1979 πήρε το πτυχίο της ενοργάνωσης και το 1980 το δίπλωμα κλαρίνου με άριστα παμψηφεί.

Συνέχισε τις σπουδές του στο κλαρίνο στο Εθνικό Ωδείο της Νίκαιας στη Γαλλία, με τον Michel Lethiec. Πήρε Α΄ βραβείο μουσικής δωματίου στο διαγωνισμό της Γαλλικής Ραδιοφωνίας το 1982. Το 1983 πήρε και ένα Β΄ βραβείο.

Από το 1977 μέχρι το 1983 παρακολούθησε τα μαθήματα της Θερινής Ακαδημίας του Prades στα πλαίσια του διεθνούς Φεστιβάλ Pablo Casals. Πήρε μέρος στο Φεστιβάλ σύγχρονης μουσικής της Νίκαιας και έχει κάνει ηχογραφήσεις για το Ραδιόφωνο της Ε.Ρ.Τ.

ΜΙΜΗ ΡΟΥΦΟΓΑΛΗ

Η Μιμή Ρουφογάλη γεννήθηκε και μεγάλωσε στην Αθήνα. Σπούδασε πιάνο στο Εθνικό Ωδείο «Μανώλης Καλομοίρης» με υποτροφία. Στις εξετάσεις δεξιοτεχνίας πήρε «Άριστα παμψηφεί» διάκριση και χρηματικό βραβείο. Στις διπλωματικές εξετάσεις πιάνου, τον Ιούνιο του 1980, πήρε «Άριστα παμψηφεί», πρώτο βραβείο και Αριστείο εξαιρετικής επιδόσεως σπουδών.

Με υποτροφία του Ιδρύματος Κρατικών Υποτροφιών (Ι.Κ.Υ.) συνέχισε τις σπουδές πιάνου στην Ecole Normale de Musique de Paris απ' όπου πήρε το Diplôme Supérieur d'Enseignement και το Diplôme Supérieur d'Execution.

Παρακολούθησε θερινά μαθήματα στη Μουσική Ακαδημία Mozarteum στο Salzburg, απ' όπου πήρε δύο διπλώματα.

Προσκλήθηκε και έπαιξε πιάνο στη Fondation Cziffra, στο Senlis της Γαλλίας μπροστά στον maître Cziffra.

Έχει δώσει ρεσιτάλ πιάνου στο Παρίσι, στο Salzburg και στην Ελλάδα.

Στις 28 Μαρτίου έπαιξε στην αίθουσα «Παρνασσός» στα πλαίσια των εκδηλώσεων της Ελληνογαλλικής Ένωσης και στις 11 Απριλίου 1984 έπαιξε στην Πινακοθήκη «Δ. Πιερίδη», καλεσμένη από το Δήμο Γλυφάδας, στα πλαίσια των πολιτιστικών εκδηλώσεων Μάρτη-Απριλη.

Από το 1980 σπουδάζει παράλληλα στη Φιλοσοφική Σχολή του Πανεπιστημίου Αθηνών.

ΣΟΝΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Η Σόνια Θεοδωρίδου γεννήθηκε το 1958 στη Βέροια. Το 1977 μπήκε στο Εθνικό Ωδείο Αθηνών, όπου παρακολούθησε μαθήματα πιάνου στην τάξη του Μάριου Λάσκαρη και μαθήματα τραγουδιού στην τάξη της Καίτης Παπαλεξοπούλου. Το 1979 την φιλοξένησε η Βασιλική Ακαδημία του Τορόντο σαν υπότροφο στο πιάνο. Το 1983 πήρε από το Εθνικό Ωδείο το δίπλωμά της στο τραγούδι με άριστα παμψηφεί και αριστείο εξαιρετικής επίδοσης. Από το 1980 συμμετέχει σαν μέλος της χορωδίας του Γ΄ προγράμματος της Ε.Ρ.Τ. Έχει πολλές φορές εμφανιστεί σε κοντσέρτα στην Ελλάδα και το εξωτερικό συνοδευόμενη από τη γνωστή πιανίστα Ντόρα Μπακοπούλου. Τον περασμένο Μάρτιο πήρε την υποτροφία του ιδρύματος «Μαρία Κάλλας» και θα πάει από το Σεπτέμβρη για παραπάνω σπουδές τραγουδιού στην Κολωνία.

ΝΙΚΟΣ ΟΡΜΑΝΛΙΔΗΣ

Ο Νίκος Ορμανλίδης γεννήθηκε το 1957 στη Βουδαπέστη.

Βιολί άρχισε 10 χρονών στο Ωδείο της πόλης Pécs της Ουγγαρίας, από όπου και πήρε πτυχίο διδασκαλίας. Αργότερα γράφτηκε στη Μουσική Ακαδημία «Ferenc Liszt» της Βουδαπέστης, όπου και απόκτησε και το δίπλωμα βιολιού. Από τότε έχει εμφανιστεί πολλές φορές σε ρεσιτάλ και συναυλίες στην Ουγγαρία, Πολωνία, Αυστρία, Γιουγκοσλαβία, Φιλανδία. Στη Θεσσαλονίκη έχει παίξει στις Διεθνείς Μουσικές Ημέρες, που είχε οργανώσει η Δ.Ε.Θ.

Ο Νίκος Ορμανλίδης κέρδισε το 1978 το πρώτο βραβείο σε διαγωνισμό μουσικής δωματίου στην Ουγγαρία.

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

FR. KRAMAR: Κοντσέρτο για κλαρινέτο και ορχήστρα, σε μι ύφεση
(1759-1831) μείζονα, έργο 36
Allegro
Adagio
Rondo - Allegro moderato

Κλαρίνο: ΧΡΗΣΤΟΣ ΓΡΑΟΝΙΔΗΣ

Α' εκτέλεση

L. v. BEETHOVEN: Κοντσέρτο αρ. 3 για πιάνο και ορχήστρα,
(1770-1827) σε ντο ελάσσονα, έργο 37
Allegro con brio
Largo
Rondo - Allegro

Πιάνο: ΜΙΜΗ ΡΟΥΦΟΓΑΛΗ

Διάλειμμα

ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ

W.A. MOZART: Ρετσιτατίβο και Άρια
(1756-1791) «Bella mia fiamma addio»
για σοπράνο και συνοδεία ορχήστρας K.V. 528
Recitativo - Andante
Aria - Andante

Σοπράνο: ΣΟΝΙΑ ΘΕΟΔΩΡΙΔΟΥ

Α' εκτέλεση

W.A. MOZART: Κοντσέρτο αρ. 5 για βιολί και ορχήστρα,
(1756-1791) σε λα μείζονα, K. 219
Allegro aperto
Adagio
Tempo di Menuetto

Βιολί: ΝΙΚΟΣ ΟΡΜΑΝΛΙΔΗΣ

FRANTISEK VINCENC KRAMAR

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΙΑ ΚΛΑΡΙΝΕΤΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ,
ΣΕ ΜΙ ΥΦΕΣΗ ΜΕΙΖΟΝΑ, ΕΡΓΟ 36

Ο Frantisek Vincenc Kramar (περισσότερο γνωστός σαν Krommer), γεννήθηκε το 1759 και πέθανε το 1831. Το έργο των μεγάλων σύγχρονών του συνθετών Mozart, Beethoven και Schubert επηρέασε αποφασιστικά τη δημιουργία του. Στα έργα του Kramar ιδιαίτερα έντονα συναντάμε την επίδραση του Mozart.

Η πατρίδα του Kramar Μοραβία (Βοημία) ανήκε την εποχή εκείνη στην Αυστριακή Αυτοκρατορία. Ο Kramar μελέτησε μουσική με τον θείο του Antonius Kramar και αργότερα εργάστηκε σαν βιολονίστας και αρχιμουσικός, στην Αυστρία και Ουγγαρία. Το 1794 εγκαταστάθηκε στην Βιέννη, στην υπηρεσία του Αυτοκράτορα Φραγκίσκου του II. Από την εποχή αυτή ασχολήθηκε ιδιαίτερα με τη σύνθεση και έγραψε λειτουργίες, συμφωνίες, κοντσέρτα και έργα μουσικής δωματίου.

Το κοντσέρτο για κλαρινέτο και ορχήστρα σε μι ύφεση μείζονα, έργ. 36 γράφτηκε κατά το 1802-1803. Το πρώτο μέρος (Allegro) είναι σε φόρμα σονάτας. Το πρώτο θέμα εμφανίζεται αμέσως στην αρχή της σύνθεσης από το σόλο κλαρίνο και τα πρώτα βιολιά. Στο δεύτερο θέμα ο συνθέτης κινείται ανάμεσα στον μείζονα και ελάσσονα τρόπο. Ακολουθεί μια ενδιαφέρουσα επεξεργασία του θεματικού υλικού. Στην ανακεφαλαίωση τα θέματα ξαναεμφανίζονται με μικρές παραλλαγές.

Το αργό μέρος (Adagio) θυμίζει αργές κινήσεις κοντσέρτων του Mozart. Είναι στην τριμερή φόρμα του Lied. Ανάμεσα στο πρώτο μελωδικό θέμα και την επανάληψή του παρεμβάλλεται ένα δεύτερο θέμα, που με πιο γρήγορη τώρα κίνηση συνοδεύεται από τα έγχορδα της ορχήστρας. Το τρίτο μέρος είναι σε φόρμα Rondó (επαναλήψεις της ίδιας μελωδίας με ενδιάμεσα επεισόδια). Το βασικό θέμα που έχει χαρούμενο χαρακτήρα εισάγεται από το σόλο-κλαρινέτο και μετά επαναλαμβάνεται από ολόκληρη την ορχήστρα. Ενδιαφέρον έχει το γεγονός ότι ο Kramar βασιζέται τα επεισόδια σε στοιχεία από το κυρίως θέμα. Ιδιαίτερα όμορφο είναι το τελευταίο λυρικού χαρακτήρα επεισόδιο. Ακολουθεί ακόμη ένα δεξιотεχνικό μέρος για το σόλο-κλαρινέτο και το έργο κλείνει με μια ζωηρή και χαρούμενη κατακλείδα (Coda).

Γενικά στο μοναδικό του κοντσέρτο για κλαρινέτο ο Kramar προβάλλει όλες τις τεχνικές δυνατότητες, που είχε το κλαρινέτο την εποχή εκείνη. Ίσως ο συνθέτης να είχε σαν πρότυπό του τον βιεννέζο δεξιотέχνη Anton Stadler, για τον οποίο σύνθεσε ο Mozart ένα κοντσέρτο και το αριστουργηματικό κουϊντέτο με κλαρινέτο.

Άλκης Μπαλάς

LUDWIG VAN BEETHOVEN

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡ. 3, ΓΙΑ ΠΙΑΝΟ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΣΕ ΝΤΟ ΕΛΑΣΣΟΝΑ,
ΕΡΓΟ 37

Το τρίτο κοντσέρτο για πιάνο και ορχήστρα έχει γραφεί στα 1880, την ίδια χρονιά με την πρώτη συμφωνία και δόθηκε σε πρώτη εκτέλεση στις 5 Απριλίου 1803 με σολίστ τον ίδιο τον Μπετόβεν. Στην ιστορική αυτή συναυλία είχαν εκτελεστεί επίσης η πρώτη και η δεύτερη συμφωνία και το ορατόριο «Ο Χριστός στο όρος των ελαιών» (η δεύτερη συμφωνία και το ορατόριο, καθώς και το κοντσέρτο σε πρώτη εκτέλεση). Με το κοντσέρτο αυτό ο μεγάλος συνθέτης, μολονότι δεν απομακρύνεται ως προς τη φόρμα από τα πρότυπα του Μότσαρτ, ελευθερώνεται, ως προς το ύψος και βάζει τη δική του προσωπική σφραγίδα τόσο σ' αυτή τη μουσική ουσία του έργου, όσο και στη σημασία που δίνει στο διάλογο ανάμεσα στο πιάνο και στην ορχήστρα, της οποίας η θέση είναι ιδιαίτερα αξιοσημείωτη. Ένα άλλο χαρακτηριστικό είναι η απομακρυσμένη τονικότητα (μι μείζονα) του μεσαίου μέρους (λάργκο) συγκριτικά με τον κύριο τόνο (ντο ελάσσονα) των δύο άλλων κινήσεων.

Η πρώτη κίνηση στηρίζεται πάνω σε δύο θέματα, που με πολλή σαφήνεια ρυθμική και αρμονική, διαγράφονται αμέσως και δίνουν με τη μελωδική τους γραμμή την εντύπωση δύο προσωπικοτήτων με διαφορετικό χαρακτήρα. Το δεύτερο μέρος είναι μια σελίδα γεμάτη βαθύτατο αίσθημα πόνου, αλλά και τρυφερής προσμονής.

Το τελευταίο μέρος (Ροντό) είναι ένα αριστούργημα, ένα θαύμα λεπτότητας, χάρης και φωτεινής χαράς.

Σόλων Μιχαηλίδης

WOLFGANG AMADEUS MOZART

ΡΕΤΣΙΤΑΤΙΒΟ ΚΑΙ ΑΡΙΑ «BELLA MIA FIAMMA ADDIO» ΓΙΑ ΣΟΠΡΑΝΟ ΚΑΙ ΣΥΝΟΔΕΙΑ ΟΡΧΗΣΤΡΑΣ

Το *Recitativo e Aria «Bella mia fiamma, addio»* (όμορφή μου κοπέλλα, σε αποχωρίζομαι) γράφτηκε από τον Mozart το 1787. Εκείνη την εποχή φιλοξενούνταν στην Πράγα, για να παραστεί στην πρεμιέρα της όπεράς του Ντον Τζιοβάνι. Έμενε στο σπίτι της σοπράνο Josepha Ntusek, στην οποία και αφιέρωσε το έργο.

Η σύνθεση αρχίζει με ένα ρεσιτατίβο, όπου την soprano συνοδεύουν μόνο τα έγχορδα της ορχήστρας. Είναι ένα χαρακτηριστικό δείγμα της τέχνης του Mozart, ισάξιο των καλύτερων ρεσιτατίβων, που συναντάμε στις σημαντικότερες όπερές του (Ντον Τζιοβάνι, Μαγικό Αυλό κ.α.). Ακολουθεί η άρια, που αρχίζει σε αργό ρυθμό (*Andante*) για να συνεχίσει έπειτα γρηγορότερα (*Allegro*).

Στη μουσική αυτή σκηνή θαυμάζει κανείς την απλότητα της μοτσάρτειας γραφής, τον πηγαίο μελωδισμό και την αριστοτεχνική χρήση της ανθρώπινης φωνής.

Άλκης Μπαλτάς

WOLFGANG AMADEUS MOZART

ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΑΡ. 5, ΓΙΑ ΒΙΟΛΙ ΚΑΙ ΟΡΧΗΣΤΡΑ, ΣΕ ΛΑ ΜΕΙΖΟΝΑ, Κ. 219

Το κοντσέρτο αυτό είναι το πέμπτο από τα πέντε κοντσέρτα για βιολί (Κ. V. 207, 211, 216, 218, 219.) που ο Μότσαρτ έγραψε στο Σάλτσμπουργκ στα 1775, όταν ήταν μόλις 19 χρόνων. Η προτίμηση στο βιολί κατά την εποχή αυτή πρέπει να οφείλεται στο γεγονός ότι ο μεγάλος συνθέτης ήταν τότε (1772-1777) πρώτο βιολί στην ορχήστρα του Πρίγκηπα-Αρχιεπισκόπου του Σάλτσμπουργκ.

Και το κοντσέρτο αυτό είναι από τα ωραία υποδείγματα του είδους, που βγήκαν από την αστείρευτη πηγή του Μότσαρτ.

Η πρώτη κίνηση παρουσιάζει κάποια ιδιομορφία που το κάνει να ξεχωρίζει από τα άλλα κοντσέρτα. Το αλέγκρο αρχίζει μ' ένα tutti (σύνολο) της ορχήστρας, που δεν περιέχει το κύριο θέμα, αλλά μονάχα στοιχεία που αργότερα συνοδεύουν το θέμα στην εμφάνισή του. Ακολουθεί ένα σύντομο Adagio, κι αυτό εντελώς ανεξάρτητο, με μια πλατιά μελωδία στο σόλο βιολί συνοδευόμενη από την ορχήστρα. Είναι ακριβώς ύστερα από αυτό, που με την επάνοδο της γρήγορης κίνησης, πρωτοεμφανίζεται (στο σόλο) το πρώτο θέμα, συνοδευόμενο από τα έγχορδα στοιχεία της αρχής. Το δεύτερο θέμα (στον τόνο της δεσπόζουσας, μι μείζονας), πάλι εκτίθεται από το σόλο όργανο με ανάλαφρη συνοδεία των εγχόρδων κυρίως. Μετά την ανάπτυξη, που είναι σύντομη, γίνεται η επανέκθεση με την προσθήκη της καντέτσας και μιας μικρής κόντας. Η δεύτερη κίνηση είναι μια από τις ωραιότερες σελίδες που έγραψε ο Μότσαρτ σε κοντσέρτο και είναι γεμάτη ποίηση.

Η τρίτη κίνηση (Tempo di Menuetto) είναι μορφολογικά ένας συνδυασμός του Μενουέτου (τριμερής μορφή) με το Ροντό (με συχνή επανάληψη του κυρίου θέματος -του ρεφραίν- και παρεμβολή ορισμένων επεισοδίων- των «κουπλέ»). Εδώ το χαριτωμένο θέμα του Μενουέτου επαναλαμβάνεται πέντε φορές, ενώ παρεμβάλλονται τέσσερα «επεισόδια» διαφορετικού χαρακτήρα, από τα οποία το τρίτο (Adagio), που αντιστοιχεί με το Τρίο του Μενουέτου, υφίσταται μια σημαντική επεξεργασία. Το όλο τελειώνει με την επανάληψη του κυρίου θέματος σ' ένα εκφραστικό σβήσιμο.

Σόλων Μιχαηλίδης

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΣΥΝΑΥΛΙΑ

Παρασκευή 31 Αυγούστου, ώρα 21.00

ΘΕΑΤΡΟ ΔΑΣΟΥΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Δευτέρα 3 Σεπτεμβρίου

ΦΕΣΤΙΒΑΛ ΑΘΗΝΩΝ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΦΙΛΑΡΜΟΝΙΚΗ ΧΟΡΩΔΙΑ ΚΟΛΩΝΙΑΣ

Διευθυντής ορχήστρας: *ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ*

Διδασκαλία χορωδίας: *HORST MEINARDUS*

Σολίστ: *ELIZABETH RICHARDS* (υψίφωνος)

ULF KENKLIES (τενόρος)

PETER BINDER (βαρύτονος)

Πρόγραμμα: *CARL ORFF: «Carmina Burana»*

Θέατρο Δάσους Θεσσαλονίκης

Θέατρο Ηρώδου Αττικού — ΑΘΗΝΑ

ΚΡΑΤΙΚΗ ΟΡΧΗΣΤΡΑ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

Διευθυντής: ΑΛΚΗΣ ΜΠΑΛΤΑΣ

Μόνιμος Αρχιμουσικός

Κάρολος Τρικολίδης

Α' ΒΙΟΛΙΑ

Κουτσερτίνο:
Κοσμάς Γαλιλαίας
Κων/νος Βάμβας
Κων/νος Πατσαλίδης
Ιωάννα Παπαναστασίου
Γαλάτεια Μπαλτά
Φάνης Καπλανίδης
Χρήστος Πετικάκης
Ευάγγελος Θεοφάνους
Φώτω Θεοφάνους
Στάθα Γκουτζικά
Ντάρια Ταυρότσεβιτς
Μαρία Δρούγου
Μαρία Ορτσέσοβσκα
Νταν Ουγκουρεάνου
Νίκος Ορμανλίδης
Νεοκλής Νικολαΐδης

Β' ΒΙΟΛΙΑ

Ελευθέριος Αγγελόπουλος
Νικόλαος Αρχοντής
Αλέξανδρος Δοϊτσίνης
Νικόλαος Τσαιχτήρης
Στέλλα Παπαδοπούλου
Ελένη Μυρίδου
Ανδρέας Λάριος
Παρασκευή Μπακατσή
Σουλτάνα Άλτη
Σταύρος Αντωνιάδης
Μίμης Τοπτσιδης

ΒΙΟΛΕΣ

Οδυσσέας Κουζώφ
Κυριάκος Πάτρας
Γεώργιος Μαυρομουστάκης
Γεώργιος Καμένος
Γεώργιος Καδόγλου
Στέφανος Διαμαντής
Νικόδημος Δέλλιος
Ειρήνη Παραλίκα

ΒΙΟΛΟΝΤΣΕΛΑ

Εμμανουήλ Καζαμπάκας
Ζώρα Γκίριτς
Ρένος Μπαλτάς
Κατερίνα Δημητρακοπούλου
Γεώργιος Μανώλας
Κωνσταντία Κουλουκούρη
Ανθή Αικατερίνη
Άγγελος Ντοροφτέι

ΚΟΝΤΡΑΜΠΑΣΑ

Γεώργιος Γράλιστας
Δημήτριος Ξενάριος
Αλέξανδρος Αδαμόπουλος
Λάσκαρης Θεοδωρίδης
Αναστάσιος Τοπούζας
Αναστάσιος Μαυρουδής
Πολύβιος Καρατζίβας
Ελένη Μπουλασική

ΦΛΑΟΥΤΑ

Ιωάννης Ευαγγέλου
Πέτρος Σουσαάμογλου
Γεώργιος Κανάσος
Ηλίας Μακοβέι

ΟΜΠΟΕ

Μιχαήλ Ντοροφτέι
Νικόλαος Καλπαξίδης
Θωμάς Μητριζάκης

ΚΛΑΡΙΝΑ

Πόλλα Φραγκοπούλου
Δημήτριος Κισιάς
Κοσμάς Παπαδόπουλος
Μιλτιάδης Μουμουλίδης

ΦΑΓΚΟΤΑ

Νικόλαος Δαναηλίδης
Σπυρίδων Βλαχάκης
Άγγελος Πολίτης

ΚΟΡΝΑ

Θεόδωρος Ζαρίμπας
Αναστάσιος Στεφανίδης
Εμμανουήλ Ιορδανίδης
Δημήτριος Αλεξιάδης
Βασίλειος Βραδέλης

ΤΡΟΜΠΕΤΕΣ

Εμμανουήλ Αυξεντίδης
Ευάγγελος Γκεμιτζής
Βασίλειος Φιαμέγκος
Ιωάννης Σισμανίδης
Σπύρος Παπαδόπουλος

ΤΡΟΜΠΟΝΙΑ

Ιγνάτιος Μαυρίδης
Ιωάννης Παρθένης
Δημήτριος Νέτσakas
Σπύρος Γαντζίας
Φώτης Δράκος

ΤΟΥΜΠΑ

Ιωάννης Τέμπρελης

ΤΥΜΠΑΝΑ — ΚΡΟΥΣΤΑ

Κων/νος Γρηγοριάδης
Κων/νος Νικήτας
Ιωάννης Ιωσηφίδης
Στυλιανός Φωτάκης

ΠΙΑΝΟ

Ελεονώρα Λουκίδου